

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 44/12
06.06.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића, и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Љ.В., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 298/12 од 09.05.2012. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К број 516/10 од 07. 03. 2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 3610/11 од 08. 02. 2011. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, дана 06.06.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 298/12 од 09.05.2012. године, подигнут против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К број 516/10 од 07. 03. 2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 3610/11 од 08. 02. 2011. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Пожеги К број 516/10 од 07. 03. 2011. године окривљена Љ.В. на основу члана 355. тачка 2. ЗКП ослобођена је од оптужбе да је учинила кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. Истом пресудом је одлучено да трошкови кривичног поступка из члана 193. став 2. тачка 1 – 6. ЗКП падају на терет буџетских средстава. Оштећени М.Ш.1, М.Ш.2 и Д.Ш. су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 3610/11 од 08. 02. 2011. године, одбијена је као неоснована жалба пуномоћника оштећене као тужиоца М.Ш.1, а првостепена пресуда је потврђена. Истом пресудом је одбачена жалба оштећеног М.Ш.2 изјављена против првостепене пресуде, као недозвољена.

Против наведених пресуда Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП. Као основ подношења захтева наведена је и битна повреда одредаба кривичног поступка без прецизног одређења о којој би се повреди радило, а у образложењу захтева као битна повреда кривичног поступка одређена је одредба члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Републички јавни тужилац је предложио да Врховни касациони суд уважи захтев и утврди да је наведеним пресудама учињена повреда кривичног закона и битна повреда одредаба кривичног поступка у корист окривљене Љ.В.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а у присуству браниоца окривљене, адвоката М.П., а у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и окривљене Љ.В., на којој седници је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев подигнут, па је по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Према наводима захтева, окривљена је ослобођена од оптужбе да је проузроковала саобраћајни удес не придржавајући се саобраћајних прописа и то одредбе члана 45. Закона о безбедности саобраћаја на путевима (ЗОБС-а), који обавезује возаче на прилагођавање брзине кретања возила особинама и стању пута, а у разлозима пресуде, прихватајући налаз и мишљење вештака саобраћајне струке, оба суда су закључила да је окривљена возила брзином од 63,2 km/h, а да би при било којој брзини кретања од 48,8 km/h, или мањој успела да заустави возило испред места удеса. Како је, у зони саобраћајне незгоде брзина ограничена на 50 km/h, што се готово поклапа са брзином при којој би била избегнута саобраћајна незгода, а брзина кретања возила окривљене је била знатно већа, то закључак о недоказаности чињенице да је окривљена својом вожњом проузроковала саобраћајну незгоду, чини разлоге и првостепене и другостепене пресуде противречним и неразумљивим, те је тиме по ставу изнетом у захтеву учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Поред тога, првостепени и другостепени суд, оцењујући да прекорачење брзине није у узрочној вези са насталом незгодом – како се у захтеву даље наводи – потпуно занемарују могућност подељене одговорности која је у овом случају претежна у односу на окривљену због брзине кретања значајно веће од дозвољене. Тако из потпуно утврђеног чињеничног стања, а посебно у погледу неприлагођене брзине кретања возила окривљене, судови извлаче сасвим погрешан закључак да није доказано да је окривљена извршила кривично дело и тиме, по ставу Републичког јавног тужилаштва, чине и повреду Кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у корист окривљене.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Првостепени суд је ослободио окривљену В.Љ. од оптужбе да је извршила кривично дело које јој је оптужницом оштећеног као тужиоца стављено на терет, налазећи да нема доказа да је она својом радњом проузроковала саобраћајну незгоду. За овај став дати су јасни и потпуни разлози које је прихватио и другостепени суд. Прихваћен је налаз и мишљење судског вештака на основу чега је и утврђена чињеница да је окривљена управљала својим возилом брзином од 63,2 km/h, уместо брзине од 50 km/h, што је највећа дозвољена брзина на том делу пута. Процењујући овај доказ у вези са осталим изведеним доказима, првостепени суд је закључио да брзина кретања возила окривљене у конкретној саобраћајној ситуацији није у узрочној вези са насталом незгодом, јер би, по оцени суда, „до незгоде дошло и да се возило кретало брзином од 48,8 km/h, и сваком преко, што значи да би до незгоде дошло и да се возило кретало највећом дозвољеном брзином“ на наведеној деоници пута. Узрок саобраћајне незгоде, по оцени суда није у недозвољеној брзини и суд је за такав став нашао упориште у детаљној анализи понашања оба учесника у јавном саобраћају у конкретним саобраћајним условима. Свој став је првостепени суд детаљно образложио, а другостепени суд је тај став подржао прихватајући, као правилне, разлоге првостепеног суда.

За искључиви узрок саобраћајне незгоде првостепени суд је определило понашање возача бицикла који је, „на блиском растојању испред возила окривљене започео скретање у своју леву страну ка споредном путу, а да се претходно није уверио да ће предузету радњу обавити на безбедан начин“. Овакав поступак – изненадно скретање бицикла који се до тада кретао левом коловозном траком у супротном смеру од кретања возила окривљене, по ставу првостепеног и другостепеног суда не спада, у конкретној саобраћајној ситуацији, у предвидиву околност коју би возач – окривљена, објективно имала разлога да очекује и према њој прилагоди брзину кретања свог возила, што би била обавеза која произилази из одредбе члана 45. ЗОБС-а. Зато, на страни окривљене нема узрочне везе, али ни подељене или, како је наведено у захтеву – превалентне одговорности у смислу битног доприноса извршењу кривичног дела, јер није доказано да је њеним поступањем у јавном саобраћају проузроковано угрожавање јавног саобраћаја и наступање последице – смрти возача бицикла, како је описано у оптужници. Утврдивши да је саобраћајну незгоду проузроковао возач бицикла својим непрописним и, за остале возаче, непредвидивим поступањем, првостепени суд је, а што је подржао и другостепени суд, правилно применио одредбе Кривичног закона и ЗОБС-а, као и одредбе Законика о кривичном поступку, када је окривљену ослободио од оптужбе на основу члана 355. став 1. тачка 2. ЗКП. Зато не стоје наводи захтева о потојању битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 368. став 1. тачка 11. ЗКП, ни о повреди Кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се указује у захтеву за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Весна Веселиновић,с.р.

Бата Цветковић,с.р.